

Statsskatten falder for begge indkomster. For den lille indkomst med 1,4 pct. og for den store indkomst med 3,3 pct. Grunden hertil er, at a) folkepensionsbidraget er forhøjet fra 3 til 4 pct. b) udskrivningen af statsskatteskalaen, der har været konstant, blev fastsat til 100 pct. i 1968-69, men kun 91 pct. i 1971.

Se, det var uden kommuneskat. Tager vi en typisk udvikling i kommuneskatteprocenten og siger, at den var 15 i 1968-69 og 20 i 1971, så vil samme indkomst på 20.000 kr. skulle betale 8,8 pct. mere i skat i 1971 end i 1968-69, mens den høje indkomst blot skal betale 2,8 pct. mere. Grunden hertil er, at kommuneskatten udskrives med samme procent for alle indkomster. Derfor bliver den samlede progression i den direkte skat også mindre med uændret udskrivning af statsskatten, hvis flere byrder væltes over på kommunerne.

To enkle reformer ville genetablere progression: for det første indførelse af progression i kommuneskat, og for det andet indførelse af større progression i statsskatten.

Endelig kunne man ved at gå grundigt til værks opnå såvel en mere ligelig indkomstsom formuefordeling. Simpelt hen ved at afskaffe al arv ud over et vist beløb. Dette kunne f. eks. være fastsat således, at flertallet af befolkningen ikke ville blive berørt heraf (måske så hver person kunne arve maksimalt 100.000 kr.).

Modstanderne af disse tanker om større ligelighed i fordelingen af samfundets produktion er som nævnt i mindretal i befolkningen, men åbenbart i flertal i Folketinget.

Det kan skyldes deres argumentation, som dels går på, at de højest lønnedes indsats vil formindskes ved store marginalskatteprocenter, dels på, at folk ikke vil bestille noget, hvis de kan få det hele gratis.

Øjensynlig tænker man aldrig i denne forbindelse på dem, der ikke bestiller noget, fordi de arver sig til velstand, vel blandt andet fordi det alligevel er et fåtal blandt

disse privilegerede, der finder det udholdeligt ikke at have nogen beskæftigelse.

Hvis det gjaldt, at forholdsvist store marginalskatter afholdt folk fra at arbejde, skulle man finde, at den vilde ledighed her i landet var større end i lande, hvor indkomstfordelingen er mere skæv; altså lande, hvor indkomstudligningen over skatterne er endnu mindre end her. Og det gælder næppe.

Imidlertid kunne man tænke sig, at en mindre nedgang i nationalproduktet ville blive følgen, hvis de højtlønnede valgte at arbejde i udlandet.

Vi ville altså savne dem, hvis nationalproduktet faldt — eller blot steg mindre kraftigt. Men for det første er det langt fra sikkert, man kan vente et fald, og for det andet ville vi få noget andet i stedet, som ikke kan måles i penge. Folk ville blive mindre utilfredse og misundelige i hverdagen, fordi de urimelige indkomstafstande ville være afskaffet.

Man kunne sige, at samfundets samlede velvære, selv hvis nationalproduktet faldt, ville øges ved, at de, der ikke vil arbejde sammen med os, også holder sig væk.

Bliver de højestlønnede her i landet og vælger at yde en mindre arbejdsindsats end nu, så vil der i visse erhverv og for visse stillingsgrupper blive tale om nogen ulempe i form af mangel på kvalificeret arbejdskraft. Men denne reaktion kan vel næppe ventes at blive andet end et overgangsfænomen. En dag i sin nyvundne fritid vil den højtlønnede kunne regne ud, at den eneste måde at få højere levestandard på er ved at arbejde mere (så længe marginalskatten plus marginalomkostningerne (inkl. ulemperne) er mindre end marginallønnen).

Løsningen på problemerne med den af befolkningen opfattede for ulige fordeling af indkomsterne ligger altså først og fremmest deri at fortælle de folkevalgte, at vi ønsker en fordelingsreform nu. — Ellers må vi vælge nogle andre.

Henning Bruun-Schmidt